

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

A budai pohárköszöntő.

Pécs, 1897. szeptember hó 22.

A hatvanhetes kiegyezés, amely a közös külképviselet és a közös hadsereg révén tényleg egységes birodalmat csinált a Habsburgok jogára alatt élő összes országokból, nem engedte mindeddig érvényesülni Magyarországot, mint önálló államot a nemzetközi érintkezésben s a bécsi irányadó körök, meg a tisztán osztrák szellemű diplomácia gondosan ügyelt arra, hogy a külföld ne ismerjen mást, mint egy összbirodalmat, melynek hivatalos „osztrák-magyar“ elnevezésében a „magyar“ szó csak azért foglaltatik benn, hogy jelezve legyen, miszerint Magyarország is kiegészítő részét képezi az egységes birodalomnak.

S mivel a külföldet nem lehet áltatni azzal, hogy birodalom és állam különböző fogalmak s így azt sem lehet elhítenni vele, hogy egy birodalomban két önálló állam létezhessek akkor, a mikor ennek az állítólag két külön államból álló birodalomnak egységes nemzetközi képviselete, egységes hadereje, sőt még egységes vámterülete is van: a külföld nem is vett tudomást Magyarország állami létéről, hanem a diplomácia és hadsereg nyelvéről és szelleméről ítélve csak osztrák birodalmat ismert, a melynek Magyarország csak

olyan kiegészítő tartománya, mint akár Csehország vagy Galicia.

Bécsből ezt az európaszerte meggyökerezett tévnézetet kedvteléssel ápolták, a magyar kormánynak pedig kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy a rendelkezésre bocsátott eszközökkel erélyesen sikra szállt volna Magyarország önálló állami létének a külföld előtt való dokumentálása érdekében, sőt ellenkezőleg, minden igyekezetét arra fordította, hogy azt a pártot, amely Magyarország állami önállóságát és függetlenségét írta zászlajára, a külföld előtt megrágalmazta, olyképp állítván azt oda, mint amely a birodalom nagyhatalmi állását aláásni iparkodik, természetesen magát olyképp tüntetvén fel, mint ennek a nagyhatalmi állásnak egyetlen szilárd biztosítékát, a melyet tehát fentartani nemcsak az osztrák-magyar monarchiának, de a vele szövetséges többi hatalomnak is szent kötelessége.

Szerencsére a hármasszövetség leghatalmasabb tagjának, a nagy német birodalomnak ifjú uralkodója nem az az ember, akit az orránál fogva vezetni lehetne; nem vizsgálja ő az európai viszonyokat mások, legkevésbé pedig a bécsi diplomaták és a magyar államférfiucskák által eléje tartott szemüvegen keresztül; elég éles szeme van hozzá, hogy minden közvetítő szemüveg nélkül is felismerje a helyzetet, s

elég önállósága is, hogy a felismert helyzethez képest cselekedjék.

Nem kerülhette el a sas-szemű német császár figyelmét az a bomlási folyamat, amely a birodalomnak u. n. osztrák felében dül, s rögtön felismerte azt a veszedelmet, amely származnék abból, ha továbbra is a széthúzó és különböző történelmi tradíciókkal bíró nemzetekből összetákoltt Ausztria maradna a birodalom vezérlő állama s Bécsben még továbbra is kísértene a birodalmi centralizációnak minduntalan fel-felbukkanó szelleme. Neki erős szövetségesre van szüksége s nem olyanra, melyet megcsontosodott előítéletektől elvakult körök képtelen agyrémekek erőszakolásával tehetetlenné tesznek.

A helyzetnek illetően felismerése s ebből következő saját jól felfogott érdekének szem előtt tartása érlelte meg az élesesű német császár elhatározását, hogy magyarországi látogatásával újmutatást adjon azoknak a bécsi köröknek a követendő irányra nézve, ha a birodalmat hatalmában megerősíteni és szövetségét keresetté tenni akarják. Eljött Magyarországra nemcsak mint katona, hadgyakorlatokat nézni, nemcsak mint jobarárt szűk körben mulatni, hanem mint egy barátságos nagy birodalom uralkodója találkozni a vele szövetséges állam uralkodójával ennek székes fővárosában.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A nevelőnő.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Dacára annak, hogy az eső sűrűn esett s az utcán bokáig érő latyak volt, mégis át kellett menni Csatarász Jónás uramnak a szomszédba, csak alig, hogy kikísérte a falu érdeműs kovácsát, máris élénk hanghordozással beszél Kondér Pál szomszédossal a tornác alatt. Măskor ki nem mozdult volna ilyen időben egy világért sem, de most, most nem mindennapi dolog hordozza.

— No pajtás! hát az anyjukom is ráállt ám a dologra — kezdi Csatarász, miközben szűréről kedélyesen rázogatója az esőcseppeket — átlátja, hogy mi sem vagyunk utolsók, mért hagynánk le magunkat teljesen, a kovács éppen most volt nálunk s irt egy pompás levelet Pestre a fiamnak, a káplár urnak, hogy mióta ő elment, a zsidó gubernántot tart, ez már a második. És hogy az a gubernánt, nagy pápaszemesen, mindég a mi házunk előtt sétáltatja el a Móricket meg a Szálikát és még csak meg sem ismerik a régi, jó szomszédot, még az öreg sem igen akar velem szóba állni. A szolgálójuk azt mondja, hogy ez csak azért van, mert hogy ők miveltebbek.

Ahogy aztán mondom az anyjuknak ezt a nagy főnhéjazást, hát ő is fölhörkent, már

azt mondja, ezt nem engedhetjük meg, a mi Zsuzsikánk és Juliskánk is lesz olyan mivelte, mert ha csak az hiányzik, mi is eltarthatunk egy gubernántot a ház becsületeért. Hisz az idén is milyen láin görét építettem, két anynim van, mint a zsidónak.

— Hát aztán mért iratta kend meg mind ezt a katonafijának?

— Mért?! hat nem érted?! hogy fogadjon ott valami finom nevelőnőt és küldje le hozzánk, nehogy ez a gyütt-ment zsidó tultegyen rajtunk, aki még csak nem is helyhős!

— Már az igaz, hogy gyütt-ment, de az ilyen népségnek már véreben van a tanittatás, lá, hogy a fija is fiskáros.

— Fiskáros ám az ebadta, de az én fiam meg már káplár, pedig csak tavaly rukkolt be, hát az nem valami?

— Dehogynem, dehogynem, de hát az mégis igaz ám, hogy a zsidónak jobban kezére esik az uraskodás, könnyebben és mégis urasabban tudja tartani ezt a nevelőnőt is, mint már teszem azt mi.

— Kicsoda mi?! hisz a zsidónál majd éhen veszik a szegény teremtés azon a „kocsoládén“ meg kávé, a mit eszik, olyan sovány, majd a szél viszi el. Hej! másforma dolga lesz itt minálunk, még a tavalyi disznóhus nagyrésze is megvan, mindig „koparcot“ ehetik, de én azt sem bánom, ha a lábbelijét minden nap cugjáig kizsirzi is, az ilyesmi- ben nem szeretem a fősvényiséget.

Most már csak a fiam válaszát várom,

hogy mikor jön az a bizonyos nevelőnő kisasszony, aki bizony szerencsés órában született.

Egy hét múlva nagy pirospecsétes levél érkezett Csatarász Jónás nevére, a postames- ternő tulajdon maga adta a kezébe, azt mondta, hogy Pestről jött. De ő nem akarta addig fölbontani, még a kovács is meg nem érkezett, izent is neki menten, hogy jöjjön el, de a pápaszemét se feledje ám otthon.

Alig fél óra múlva aztán jött az irástudó koma, a szegletes asztal mellé a sarokpadra ültek s még az a levelet bontogató, a gazda fölhajta az „okásüveget“ s neki nyujtá mond- van: adom becsülettel.

Nagy akadozva kezdte aztán olvasni a befoglaltakat s még ki sem mondta az első szót, mikor már az anyjuk sirt, mert csoda szépen ir a gyerek, a vége felé pedig, mikor már többször kézben forgott az üveg, maga Jónás gazda is törölgette a szemét az inge ujjába és a kovács háta megett folyton a le- velbe nézett, bár olvasni nem tudott, de azt mondá, hogy nézni is gyönyörűség.

— Ugy-e aranyzáru gyerek? — szölt végre a kovácshoz — utóbb még generális lesz belőle. De hát mit is ir az eszemadta, nagyon uras és nem igen birtam megérteni.

— Hát fogadott gubernántot, egy finom urikisasszonyt, ő már régebben ismerte, mert vasárnap délután mindég összejöttek, nagyon művelt, nyolc forintot kér havonként.

— Bizony elég lenne hét is — szól az

Vilmos császár nem követte azok példáját, akik hozzánk érdekes, exotikus népet látni jönnek kíváncsiságból, hanem valóságos világpolitikai jelentőségű tény színhelyévé avatta a budai királyi palotát, a melyben a magyar nemzet államalkotó nagy erényeit és ezekből folyó politikai súlyát hangoztatta az egész világnak ide irányított feszült figyelme közben.

Nem véletlenül utalt arra, hogy tanulmányozza a magyar nemzet történetét, nem üres szóvirág a török világhatalom elleni élethalálharcnak a kereszt védelmében hozott óriási áldozatként való dicsőítése s Árpád fiainak a felséges uralkodóház iránti lelkes odaadásáról való megemlékezés; lecke volt ez azoknak a bizonyos bécsi köröknek, hogy tanulmányozzák ők is hozzá hasonló „rokonszenves érdeklődéssel“ a magyar nemzet történetét s vonják le belőle a józan konzekvenciákat. Ne tekintsek továbbra is meghódított tartománynak Magyarországot, csak azért, mert a törökök kiűzésében segédkeztek a magyaroknak, hanem tekintsek azt az évszázadokon keresztül folyt véres küzdelmet, a melyben ez a nemzet Európát s első sorban Ausztria népeit magára hagyatva védelmezte, életét és javát áldozva fel; vegyék figyelembe, hogy a mikor az egész világ a Habsburg dinasztia megsemmisítésére tört, akkor egyedül a lovagias magyar nemzet volt az, a mely kardot rántott védelmére s diadalal verte vissza az ellenséges seregeket.

Erre figyelmezteti Bécs az utódja annak a dinasztának, a mely akkor a Habsburgok ellenségeinek az élén állt, mert azt akarja, hogy a magyar nemzet most, a mikor vele szövetséges viszonyban áll, ne legyen kevésbé erős, mint volt akkor, a mikor mint ellenség állt szemben az ő nemzetével.

És nagyon jól tudja a német császár, hogy azokra a körökre ez a figyelmeztetés nagyon is ráfér, mert látja azt a mellőzést,

anyjuk — no de lehet, hogy azért tartja így ki magát az araból, hogy számít az alkura.

— Ne pötyögj asszony, az már az én dolgom, nem adnak ám már hét forintért is egy pesti kisasszonyt, tudod, hogy a műveltségét áldozni kell.

— Áldozni bizony komámasszony — tóditja a kovács — egész másformák leszünk, ha megjön a kisasszony, még maga is tanul majd tőle, mert azt írja a János »keresztfi«, hogy főzni is nagyon tud, pompás tésztákat készít, ő nem egyszer evett belőle.

— Oh jó szívű teremtés lehet a lelkem, hogy így megemlékezett a fiamról — engszelődött ki az asszony.

— Hát mikor is jön az a gubernánt — kérdi a gazda — mert a kocsit szeretném rövidre csinálni akkorra, hogy meghozzam az állomásról.

— Elsején indul és másodikán ér az állomásra, a reggeli gőzös hozza.

— No még egy hét, addig a buzahordást is elvégezzük s mehetünk érte, az asszony is összetakarit egyetmást a háznál.

És ezalatt az egy hét alatt bizony izgalomban volt a ház, minden harmadik szavuk a gubernánt volt, aki olyan messziről jön, oszt még a fijukat is ismeri.

— De nem is lehet ám tudni, nem-e valami kényes urikisasszony — szól az asszony — jó lenne elmenni apjuk a licitációra, a mit a pap tart s egy valami rugalmas »divándiszket« vehetnének a benyilóba, meg aztán

azt az alárendeltséget, a melyben ezek az urak a magyar nemzetet lépten nyomon részesítik. Ezért tanítja ki őket, hogy Magyarország mint egyenrangú foglalt helyet a kulturnépek között s nem szolgálít rá az olyan mellőztetésre, a milyen a vaskapu megnyitásánál is érte.

Vajjon megszivlelik-e azok a vaskalaposok a hatalmas és élesen figyelő német császár intelmeit?

* **Vármegyei közgyűlés.** Baranyavármegye törvényhatósági bizottsága jövő hó 11-én (hétfőn) tartja évnegyedes rendes közgyűlését a következő tárgysorozattal:

I. Évnegyedes jelentés, választások és kormányrendeletek: 1. Alispáni jelentés. 2. Kijelölő bizottság megalakítása. 3. Elhalálozás folytán megüresedett árvaszéki jegyzői állásnak választás útján való betöltése. 4. A 3. pont alatt kitűzött választás folytán esetleg megüresedő állások betöltése. 5. A központi választmányban megüresedett egy tagsági helynek szavazólapok által való betöltése. 6. Az igazoló választmányban megüresedett helyre egy tagnak megválasztása. 7. Honvédelmi miniszter köszönő leirata a honvéd nevelő és képző intézetek törvényhozási reformja alkalmából hozza intézett feliratra. 8. Kereskedelemügyi miniszter rendelete a mesterséges borok forgalomba hozatalának és készítésének tilalmazásáról szóló 1890: XXIII. t. c. végrehajtása tárgyában. 9. Ennek kapcsán a bor-ellenőrző bizottságoknak 3 évre leendő megalakítása. 10. Kereskedelemügyi miniszter rendelete a m. kir. központi statisztikai hivatalról szóló 1897: XXXV. t. c. életbe léptetése tárgyában.

II. Állandó választmány jelentései: 11. A vármegye háztartásának 1895. évi költségvetési előirányzata. 12. A vármegye közönsége által a honvéd hadapród- és főrealiskoláknál, úgy a Ludovica Akadémiánál elvben létesített alapítványi helyek költségének névszerinti szavazással 2 évre kivetendő 1 százalékos pótdó utján való fedezése és az alapítási módzatok megállapítása. 13. Vármegyei hivatalos lap létesítése. 14. A községi, közlekedési és a községi közdülő közutak törzskönyveinek

egy »sifonért«, a miben majd ő a ruháját tartsa.

Szerencsére kaptak is »divándiszket« meg egy nagy »sifonért« is, s a kis benyilót hercegi módon berendezték, illőképpen még edényt is vettek a sifonér tetejére, nehogy valamiképp üresen álljon, a mi nagy szegénységre vallana. Az ablakokra himes »vaszonfirhangok« kerültek s a falra kálvinista létökre, szentképeket vettek a papnál. Az ajtó-sarokba egy igen szép, új cirokseprőt állított a háziasszony, mely elmaradhatlan egy tisztaság kedvelő háznál, hogy a kisasszony majd azzal söpörge a szobáját, a söprök fölé pedig egy csomó szögesmentát akasztott, hogy ha kedve tartja, hát morzsoljon mentát.

Az érkezés előtti estén nagy zsiros-pogácsákat s sonkát sütöttek, a háziasszony el is tarisznyázta, hogy ha éhes lesz a kisasszony, kávézhasson reggelit az uton — mint már a zsidó mondaná — meg aztán maguk is falhatnak.

Korán reggel talpon volt már a ház kicsinyje, nagyja, Zsuzsikát és Juliskát fehér, virágos »kebelbe és imögbe« öltöztette anyjuk, az öreg »szülike« pedig nyakazta a ludat, mert »buzakenyér, ludhus — az ám a jó gusztus.«

Lassanként aztán fölhasználódtak a kocsiba. A gazda volt a kocsis, egy száldeszknál ült elől. A felesége mellette, de ő már hátrafelé nézett s kedélyesen lógatta le lábait, hátul ugyan volt ülés, de egy jóra való asszonynak

felállítására tekintetében alkotandó szabályrendelet tervezete. 15. Alispánnak az alispán és a járási főszolgabírák — úgy szolgabírák terhes átalányainak felemése iránti előterjesztése. 16. A kamattár és nyomtatványtár, — úgy az ezekre vonatkozó számadások tárgyában. 17. Siklósi járás főszolgabíró hivatalos helyiségeinek bérösszegének fedezése. 18. A vármegye központi közigazgatási irodája részére beszerzett írógép vételár fedezése. 19. Rapkay Miklós vm. irnoknak 120 frtnyi előleg megszavazása iránti kérelme. 20. Özv. Kisasszony Józsefné pécsi lakos kérvénye néhai Kisasszony József árvaszéki jegyző halotti negyedének megszavazása iránt. 21. Központi mezőgazdasági bizottság jelentése a földbirtok határainak jelzése tárgyában készült szabályrendelet tervezet tárgyában. 22. A Cirkvenicán alapított László-gyermekek otthon részére ágyalapítványok létesítése iránt benyújtott kérvény tárgyában. 23. A földművelésügyi m. kir. miniszternek 41.730/47. számú rendelete a köztenyésztési célokra szánt, nem állami tulajdont képező és nem állami felügyelet alatt levő mének megvizsgálása körül követendő eljárás tárgyában. 24. Preuss Adolf, gyámpénztári főkönyvvivőnek nyugdíjaztatása iránti kérelme. 25. Pandur János, vaiszlói utkaprónak kegydíjazása iránti kérelme. 26. Old község képviselőtestületének házépítés iránti határozata. 27. Viszló községnek a regalekártalanítási kötvény beváltása folytán a törzsvagyonban beállott hiány fedezése iránti határozata. 28. Belye községnek hazánk ezredéves fennállása alkalmával tett alapítványokra vonatkozó határozata. 29—62. szám alatt: községi szerződések, pénztári számadások és költségvetések megvizsgálása.

III. Küldöttségi jelentések; 63. Számonkérő szék jegyzőkönyve. 64. A pénztár vizsgálatára kiküldöttek jelentése.

IV. Igazoló választmány jelentései: 65. A legtöbb adót fizetők 1898. évi névjegyzéke tárgyában. 66. A bizottsági tagok választása tárgyában.

V. Tiszti jelentések: 67. Alispán ur jelentése a községi és körjegyzői nyugdíjalap 1896. évi kezelésének eredményéről.

VI. Törvényhatóságok levelezései: 68. Veszprém vármegye közönségének megkereső levele a kötelező állami tűzkár biztosítás behozatala tárgyában a kormányhoz és az országgyűléshez intézett feliratának pártolása

az ura mellett a helye, hanem Zsuzsika, a nagyobbik lány nagyon ordított az indulás előtt, hát fel kellett venni, ő ült maga a hátsó ülésen.

Mikorra a vonat megérkezett, ők már rég ott voltak, Zsuzsika egy nagy zsiros-pogácsán nyámmogva, már megnézték az egész »kiállomást.«

Hanem mikor megjött a vonat, nem tudták miképp ismerjenek a nevelőnőre, mindenkitől sorra kérdezték: »nem maga a pesti gubernánt«, némelyek még gorombák is voltak érte. Végre aztán egy mindenféle kutyákat és kizitáskákat cepelő kisasszonyban föltalálták a várt vendéget, miután illedelmesen kitudakolták tőle, hogy »ki legyen maga.«

A kisasszony aztán nagy sipánkodva a kocsihoz cepelte a sok cók-mókot s maga is felhelyezkedett Zsuzsika mellé.

A beszéd mindjárt ott kezdődött, hogy »hát ismeri a fijukat, a káplár urat, egészséges-e, mit izen?«

Felegetett is a kérdésekre úgy ahogy a kisasszony, de Csatarász gazdának sehogysem tetszett, hogy soha sem néz szembe, csak később vette észre, hogy kancsal; nem baj, lehet, hogy a zsidó is az, azért visel pápaszemet.

A tarisznyából aztán előkerült az elemőzsia. »Ha nem kávézott még a kisasszony meg, hát tartson velünk«, kínálgattak, bár az eleinte fintorgatta az orrát, de azért csak hozzá látott.

íránt. 69. Szabolcs vármegye megkereső levele a differitisz elleni védőtás kiterjesztése s az ezen érdekből szükséges intézkedések életbeléptetése iránt a belügyminiszterhez intézett feliratának pártolása iránt.

VII. Kérvények: 70. Az Erdélyrészi-Kárpát-Egyesület kérvénye állandó segély és megyszerte indítandó gyűjtés iránt. — Végül jegyzőkönyvet hitelesítő küldöttség megválasztása.

Hirek.

Pécs, 1897. szept. 22.

Az én névrokonom.

Hogy mennyi bajt, kellemetlenséget okoznak az embernek a névrokonok, azt sem képen sem írásban leírni nem lehet, Nekem is van egy ilyen becsületes névrokonom, kit inkább szeretnék Szibériában tudni, vagy a toloncházban látni, mint folyton utamban, mert egyre kísért s minden tervemet tönkre teszi. De rátérek a dolgra.

Első esetem: Bementem a hivatalomba s hozzá láttam a munkához, semmi nem sejtve, semmit nem gyanítva. Leültem az asztalom mellé, magamra vettem az irodai kabátot s a magam elé rakott ügyiratokat böngésztem. De hát ki is gondol arra, ha mindjárt adóvégrehajtó is, hogy behajtsák rajta az adót. Már pedig az első iraton, melyet kezembe vettem, nagy betűkkel állott, hogy: Májasi Béni 54 frt s annak járuléka iránt 24 óra alatt végrehajtandó. Persze, hogy nem akartam hinni szememnek! Feltettem a szemüvegemet, akkor még nagyobb betűkkel láttam magam ellen az árverést kiírva. Kétségbe voltam esve, úgy éreztem magam, mintha én hoztam volna javaslatba a cukor prémiumot.

Mit tegyek? Önmagamot csak nem árverezhetem? Kétségbeesésemben felszaladtam a főnökhöz és információt kértem.

— Micsoda? rivalt rám a szeretetreméltó főnök.

— Kérem, de mondtam én.

— Semmi de! viszonzta a főnök; azonnal menjen s hajtsa végre a rendeletet!

Kétségbeesve mentem ki a szobából. Utközben megtudtam, hogy nini! van még egy Májasy Béni a városban. Nos — én örömmel tettem nála tiszteletemet és felvi-

lágosítottam hogy: kérem alássan, édes Májasy uram, nem én tartozom azzal a 45 frt adóval, hanem ön, — az én névrokonom; tehát önnél lessz a tram-tram-tram!

*

Máskor bálát rendeztek a mi kis városunkban, a melyre az én becses személyem is hivatalos volt. Természetes, a meghíváskor én is megígértem, hogy ott leszek, ha csak közbe nem jön valami; de hát az a bizonyos valami, az én kedves névrokonom volt, kihez véletlenül az én frakkomat vitték el és véletlenül abba beöltözött s véletlenül helyettem végig is táncolta a bálát, míg én otthon dühöngtem s agyonveréssel fenyegettem az én ártatlan szabó inasomat . . .

*

Igy volt ez mindig.

Az én leveleimet ő vette át; az ő hirlapjait nekem hozták el, az én légyottjaimra ő ment el, az övéire én; s így jártuk a boldogját egy jó darabig.

*

Egy napon történt, hogy egy kézbesítő állított be hozzám idézéssel, melyben meg volt hagyva, hogy ha Májasy Béni ur a holnapi tárgyaláson meg nem jelenik, egy 100 frtos perben lesz elmarasztalva. No gondoltam, most vagy soha! Bosszut állok a báli éjszakáért!

Átvettem az idézést s amint a szolgál kilépett az ajtón, megfogtam a papír lapot s bedobtam a kályhába . . .

Mikor kérdőre vontak, persze tagadtam halálig. De majd meghaltam örömben, mert Májasy névrokonom, a 100 frtos pert elvesztette . . .

Nesze neked, táncolj az én frakkomban máskor is!

B. I.

Naplórend 1897. szeptember 23-án.

Naptár: csütörtök, szept. 23. — Róm. kath.: Tekla. — Prot.: Tekla. — Görög-kel. (szept. 11.) Teodóra. — Zsidó: Elul 21. — Nap két 5 óra 34 perckor; nyugszik 5 óra 38 perckor. — Hold két éjjel 1 óra 30 perckor; nyugszik délután 4 óra 3 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 12 Celsius fok meleg; légnomás 754. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet mellett helyenkint csapadék, hűvös és szeles idő várható.

A falu végére elbők jött a kis Julesa is s ártatlan lilomként, három ujját a szája dugva, nézett föl a kocsi, hátha fölvennék.

A nevelőnő nem is késett kifejezni, mennyire meglepi őt a kis lányok hercegsége, János ur is dicsérte őket, csak az a kár, hogy öltözködés tekintetében így el vannak maradva a világtól.

A szülíke pedig fehér abroszt terített magára, ünnepies akart lenni.

— Jaj galambom, hát maga az a kisasszony, a kit a Jánosunk irt, no ha megbecsüli magát, itt bizony jó sora lesz.

— Már hogye becsülném, eddig is megbecsültem, tudja aztán ugy beszéljen — felelt sértődve a kisasszony.

— No édes cselédem — engeszteli az öreg asszony — ha mihozzánk valóképp forgati magát, nem lesz rossz módja.

— Mit?! cselédem — pattogott a kancsal kisasszony — nem azért jöttem én ide, hisz János ur eddig is sajnált, voltam én már külön helyen is, vagy akarom mondani nevelőnő voltam. Megijedt, hogy elárulja magát, abban hagyta a dolgot.

Bevezették a »nagyházon« keresztül a benyillóba. A kisasszony folyton csapkodta össze a kezét: Jesszusom! milyen lakás, hát még mikor a gerendáig felvetett ágyat meglátta, mely az ő számára volt fölvetve.

— Micsoda tolltenger ez teremtöm, óh! buta falusiak, nincs itt semmi »stutzerség«, semmi »styl« . . .

— Miféle susztertilt emleget a kisasszony — kérde a gazda, de bizony van suszter, lehet vele beszélni, ha éppen szüksége van rá.

— Jaj ne kinozzon! hát már ez a seprű mit keres itt, hol a cselédszoba, hadd vigyem ki.

— Az én cselédeimé itt e — szól a gazda — vigye hát oda, én azt sem bánom.

A kisasszony haragudni kezdett s a tulipántos székeket fölborogatta, aztán pedig a diván sarkába huzódva sirni kezdett keservesen. A család egészen elfogódott, vigasztalták, nem tudták mi a baja.

Az asszony vele maradt, de Jónás gazda a kapunál átkiáltott Kandér szomszédhoz: no a mi gubernántunk erősen kezdi ám, azt hiszem nem fél a zsidóétól.

Egész nap, sőt még másnap is szomorú volt a nevelőnő, csak a kis lányokhoz beszélt, de Jónás uram nem ütközött meg rajta, »ugy szokott az már lenni lányfélénel, ha elhagyja a szülötte földét.«

Harmadnap aztán irt egy levelet Pestre és már szivesebben szól az asszonyhoz is, kérte, hogy szeretné, ha valami kokhot csinálnának délre.

— Nem tudunk mi »kók-féle csuszpájszot« — szól a szülíke — csinálja meg lelköm maga, ott a zsir, hagyma, tojás, minden.

— Cukor kellene ahhoz, nem ám hagyma, azt hozasson.

— (A sztrájk vége.) A honvédhadapródiskolánál kiűtött sztrájk vége ma az lett, hogy a munkások nagyrésze kijelentette a főkapitány előtt, hogy munkába áll s csak aránytalanul kis rész vette ki a munkakönyvét, a kik tehát nem akarnak tovább a vállalatnak dolgozni. A sztrájkolók különben még ma reggel is dolgot adtak a rendőrségnek, mert nagy csapatokban vonultak fel és az egyezsége hajlandó munkásokat izgatni akarták. A rendőrség azonban, Kovács Antal és Trixler Aladár rendőrbiztosokkal élükön csakhamar rendet csinált közöttük és szétoszlatta őket. Kilenc óra után Vaszary Gyula főkapitány is kiment a helyszínére s ott a munkások kijelentették előtte, hogy munkába állnak; a kik pedig elbocsájtattak, vagy kiléptek, a rendőri felhívásra szépen eloldalogtak a helyszínről. Így hát véget ért a sztrájk; azonban kívánatos, hogy a jövő béke és az építés halaszthatatlan folytatása érdekében úgy a munkások, mint a vállalkozók belartsák a feltételeket s ne izgassák a nép nyugodalmát s ne adjanak folytonfolyvást dolgot a rendőrségnek.

A kéke helyreálltát különben biztosítja a következő két kiáltvány: Felhívás a honvéd hadapród iskolánál dolgozó kőmives, napszámos és munkás nőkhöz! Munkás társak! A szerda délelőtti értekezlet, a melyen a főkapitány ur is jelen volt, akép határozott, hogy amint az idő megengedi, újra munkába lépünk, habár eddig semminemű engedményeket nem kaptunk; de bizunk mindazon nyilatkozatokban, a melyek nekünk több oldalról tettek, hogy bajainkat, a mennyiben jogosak, orvosolni fogják. Hogy minden félreértést elkerüljünk és miután a jó indulatunkat megakarjuk mutatni, munkába lépünk és bajaink orvoslását a figyelmükbe ajánljuk. Legyünk megnyugtatta aziránt, hogy bajainkat orvosolni fogják! Testvéri üdvözlettel a Bizottság. — Továbbá a másik, mely a munkába állásra hívja fel a munkásokat: »Munkástársak! Nehogy tán a

— Hát majd hoz a Zsuzsikám egy fertályfontot, ha éppen cukort kíván.

— Az Istenért ne hozzon ki a sodromból, adjon pénzt, majd bevásárlók én.

A szülíke szörnyű sóhajtozások közt keresett elő egy forintot a kapaszarából s magában egyre mondogatta: egy pengő cukorra, óh Istenem!

Délután aztán kissé jobban volt hangolva a kisasszony, kérdezte a kis lányoktól, tudnak-e valami szép nótát.

— Most itt az az új nóta — szól Zsuzsika — hogy »Három itce kendermag ihaja ha.«

— Oh, dehogya az mádika . . .

— Nem vagyok én Márka — vágott bele Zsuzsi.

— Nem hát, hanem kis lányka, hát tudod, most ezt megtanuljátok szépen a Zsuzsibellácska, meg a Liánácska — mert ezután így hívunk benneteket — hogy »Oh mily bohó valék.«

S éles hangon kezdte dalolni, a kis lányok nyafogtak néha mellé.

A mellék szobában Csatarász uram hallgatta egy darabig, aztán csak nem állhatta meg szó nélkül.

— Kisasszony! tudom, hogy kell énekelni tanítani a lányokat, mert a zsidó is taníttatja, de hát jobb szeretném, ha valami hazafias dalra tanítaná. Ne ilyenre, hogy »milyen bolond voltam«, hanem majd megmondom én.

Erre belépett s egy faragott székre le-

bizottságot árulással vagy semmittevással vádolják, kijelentjük, hogy mi mindent megfontolva tettünk; számítottunk a munkások erős szervezéssel és számítottunk mindazon eshetőséggel, a melyek ma még a vállalkozók rendelkezésére állanak. Mi megnyugodtunk, mert bizunk mind abban, a milyen nyilatkozatok tettek. Munkába álljunk, de el vagyunk készülve arra is, ha az ellenkező eset lenne és bajainkat nem orvosolnák, úgy újra tudjuk köteleességünket. Nyugodjanak meg! Kelt Pécsen, 1897. szeptember 22-én. A Bizottság.

— **(Helyreigazítás.)** Lapunk szeptember 21-iki számában »A pécsi püspöki szék betöltése« cím alatt megjelent közleményre vonatkozólag *Döbrössy Alajos* tanítóképző intézeti igazgató azt a helyreigazítást közli velünk, hogy az erdélyi püspök a papnöveldei ebéden e tárgyban semmiféle nyilatkozatot nem tett, mert nem is volt ott ebéden, hanem Troll káptalani helynöknel egy ebéd alkalmával felköszöntőjében csak annyit mondott, hogy »ő szívesen jött Pécsre s örömmel teljesítette, a mire felkérték, de azt hiszi, hogy ő rá többé szükség nem lesz, mert *alapos reménye van, hogy a pécsi egyházmegye nemsokára Isten szíve szerinti főpásztort fog kapni.*«

— **(Halálozás.)** *Stibi Antal*, főreáliskolai VII. oszt. tanuló ma reggel, életének 19. évében elhunyt. Temetése pénteken délután 4 órakor lesz a petrezselyem-utcai 17. sz. gyászházból.

— **(A vincellériskola pályázatai.)** A városi tanács közhirre teszi, miszerint a felügyelete alatt álló vincellériskolában 1897 évi november hó 1-én megnyíló vincellérképző tanfolyamra teljes ellátásban részesülő 10 fizetéses saját költséges és 9 ingyenes tanuló vétetik fel. A saját költséges tanulók tandíja 160 frt., mely két részletben: a felvételnél s 1897 évi április 1-én a város

ült, báránbőr sipkáját hátra nyomta, ujját fölemelve, érzéssel kezdte énekelni:

Mint régenten Atillának, nak, nek, nak
A nagy Bendegúz fiának, nak, nek, nak!..

— Ezt sohasem hallottam, szolt a kisasszony, bizonyosan valami parasztnóta, ez nem nekem való.

— Paraszt nóta?! hát paraszt volt Atilla, he? meg Bendegúz! Az ám; maga a német.

Máma aztán a gazda volt rossz kedvű. Néhány napra aztán azt kérde a kisasszonytól:

— Hát a pápaszem hol van.

— Miféle pápaszem?

— Miféle? hát a mi a gubernántot képezi.

— Na még ilyen, hisz az csak annak való, a ki nem lát.

— Annak ám, meg annak is, aki sanda, nekem ugyan ne beszéljen.

S még az nap behajtatott a városba s hozott vagy hat darab okulárét, hogy hát a formaiságnak is eleget tegyen.

És a kisasszonynak viselni kellett, ha jót akart. Híjába volt minden belebeszélés.

Dicsekedett is a kovács komának, hogy már is tultettek a zsidón.

Nem sokára aztán arra kérte a kisasszonyt, hogy sétáltassa a leányokat el a zsidó előtt, de pápaszemesen és ebből semmikép sem engedett.

Elindultak aztán sétálni, a kisasszony széles kalapban, kis kosárral a karján és pápaszemesen, a lányok előtte, egy nagy vörös paraple alatt.

házi pénztárába befizetendő. Csak oly tanulók vétetnek fel, kik munkára alkalmas testalkattal bírnak, 20-ik életévüket már betöltötték s védhímlővel beoltva vannak, magyarul írni és olvasni tudnak, szőlőmunkával már foglalkoztak s feddhetlen előéletűek. Az ingyenes helyekre pedig csak olyanok, kik ezen feltételeken kívül teljes vagyontalanságukat szabályszerű szegénységi bizonyítvánnyal igazolják. Felhivatnak tehát mindazok, kik a vincellérképző tanfolyamra mint növendékek magukat felvétetni óhajtják, hogy ez iránt szabályszerűen felszerelt kérelmüket Pécs szab. kir. város polgármesterénél legkésőbb f. évi október hó 15-ig adják be. Közhirre teszi továbbá a város tanácsa, miszerint a vincellérképző tanfolyam tartamára 5, 25—35 életév közötti koru kinn lakó havi béres napszamos vétetik fel, kik utólagos heti részletekben november, december, január és február hónapokban havi 13 frt, március hó 1-től augusztus 15-éig pedig 20 frt havi bért kapnak; ha ezen munkások nősek s az illető munkás neje szőlőmunkát teljesíteni tud, a mennyiben szükséges, kötözésre és gyomlálásra is fog napszám mellett alkalmaztatni. Felhivatnak azok, kik mint ilyen havibéres napszamosok alkalmaztatni akarnak, hogy ebbeli szándékukat Pálmay József vincellériskolai munkafelügyelőnél f. évi október 15-ig szóbelileg jelentsék be.

— **(Törvényszéki vizsgálat.)**

Blaskovich István, a pécsi kir. ítélőtábla elnöke, három napon át a kaposvári kir. törvényszék ügykezelését vizsgálta meg. A vizsgálat mindent a legjobb rendben talált.

— **(A főerdész gyilkosai.)** Megírtuk annak idején azt a gyilkosságot, mely a somogy megyei kálmáncsai erdőben történt, hol a Széchényi uradalom főerdészét, *Chramosztka Sándort* szíven löve találták. A főerdész gyil-

Csatarász uram önelégülten állt ki a kapuba, kurtaszáru pipával szájában, látni akarta a hatást a mit a sétálók a zsidókra gyakorolnak.

A szomszéd család kint ült, s mikor meglátták a sétálókat, eleinte csak magokba, később pedig hangos hahotázással kezdtek nevetni.

— Hm, nevetésbe akarják fojtani a nagy irigységet — jegyezte meg Csatarász.

És leginkább nevetett a civakeres, sovány nevelőnő, a csodabogarak láttára.

Az új gubernánt azt hitte, hogy a föld alá kell sülyednie szégyenletében. De ezt csak kiálta volna, hanem a nagy nevetésre kifutott a szolgáló is és egyenesen felétartva, örömteli hangon kérdezte: Marcsa! hát te is ide szegődtél, óh be jó, legalább ismét együtt leszünk, lám már egyszer együtt voltunk a Kampós nagyságáéknál, vagy tán nem jut az eszedbe?

A szegény leány most nem bírta tovább, sirva fakadt s futott vissza Csatarász uramhoz, maga után hagyva a növendékeket s könyörgött, rimázkodott a gazdának, hogy még ma vigye el az állomásra, nem bírja ki tovább ezt az életet, egy percig sem hajlandó maradni.

És másnap reggel csakugyan elutazott a guvernánt, örökre megátkozva e terhes pályát.

Hanam azért Csatarász Jónás uram, mikor úgy délután elhívta a kovács komáját egy kortyra, önérettel emlegette, hogy: mégis csak megmutattam a zsidónak, hogy én is tudok valami és valaki lenni, ha akarok.

Bartha Mariska.

kosai már a kaposvári törvényszék börtönében ülnek; *Babócsai Pál* és *Padisák Ignác*, istvádi mesteremberek, ismert vadorzók ezek, kiket a csendőrség elfogott s kik a vizsgálóbíró előtt a gyilkosságot be is ismerték.

— **(Tanítóválasztás.)** *Bucsky Mihály*, szárász tanító, három pályázó közül, egyhangulag megválasztott győrei tanítóvá.

— **(A „Pécsi Polgári Kerékpáros-Egyesület“)** folyó hó 26-án (rossz idő esetén október 10-én) az összes Baranyamegyei sportegyletek tagjai részére Pécsről Siklósra és vissza (60 km.) Őszi Országúti Kerékpárversenyt rendez. Ünnepi sorrend: Összejövetel szept. hó 26-án d. u. 1 órakor az egyleti helyiségben (Sörház-utca 8. sz.) Indulás a siklói várhoz (start és cél) d. u. 2 óra 30 perckor a siklói vámtól. Társasvacsora és díjkiosztás esti 9 órakor az egyesületi helyiségben. Verseny-sorrend: Utirány: Pécs—Siklós—Pécs. Táv: 60 kilométer. Frissítő-állomások: Szalánta és Siklós. Ellenőrző-állomások: Kökény, Szalánta, Turony és Siklós. Forduló: Siklós (utelágazás). Versenydíjak: Elsőnek: Nagy aranyozott ezüst érem. Másodikkal: Nagy ezüst érem. Harmadikkal: Nagy bronz érem. Negyedikkal: Kis bronz érem. Ki a távolságot 2 óra 30 perc alatt megteszi, de díjat nem nyer, időérémmel jutalmaztatik. Versenyfeltételek: A versenynél a Magyar Kerékpáros-Szövetség versenyszabályai szolgálnak irányadóul. Tét: 2 korona. Nevezési zarlat: 1897. évi szeptember hó 24-én este 6 órakor. Nevezések posta útján, ajánlva, a borítékon e szó: »nevezés« föltüntetésével Buzás F. versenytitkár címére (Pécs, Ferenciek-utca 24. sz. sz.) küldendők.

— **(Himen táblájáról.)** A pécsi állami anyakönyvi hivatalnak házassulandók kihirdetési tábláján e héten a következő új jegyepárok nevei olvashatók:

Schmitz Sámuel, izr., Pécs — Schwarzenberg Gizella, izr., Nagybjom;

Nyuli János, rk., Pécs — Ábrahám Etelka, rk., Pécs;

Martinez Richard Aladár, rk., Pécs — Jeszensky Aranka Teréz Eleonóra, rk., Pécs;

Gál József rk., Pécs — Cirer Rozália, rk., Pécs;

Feith József rk., Pécs — Pribék Katalin, rk., Garé;

Driesz Lajos Frigyes Géza, rk., Szilágy — Höbling Teréz Szerafin Paula Mária, rk., Pécs;

Tankovits Bein Gyula Károly Lipót, ág. ev., Pécs — Chaab Mária, rk., Pécs.

— **(Pályázat.)** Pécs szab. kir. városnál megüresedett közigazgatási iktatói állásra, melylyel 700 frt fizetés jár, pályázatot hirdet a polgármester. Pályázati kérvények október 6-ig adandók be a polgármesteri hivatalban. Az állást az október havi közgyűlésen fogják betölteni.

— **(Boszuálló emberek.)** *Felker József* és *Link József*, tolnai lakosok, régi haragosai voltak Nagy János ugyanottani lakosnak. Többször keresték az alkalmat, hogy kitöltsék rajta boszujokat, azonban mindig hiába. Most végre megjött a várvárt alkalom. Nagy János a napokban az utcán eléjük kerülve, összetűztek vele s mikor az se hagyta magát, kére kaptak és a gyűlölt embert meg-

szurkálták úgy, hogy az most az ágyat kénytelen őrizni. Aztán nyugodtan hazamentek és várták, mikor jönnek értük a csendőrök. Azok el is mentek és ők beismerték a tettet, mely miatt most a bíróság vezeti ellenük a vizsgálatot.

— **(Betörés.)** *Miskéri* Ferenc, szegzárdi lakos, a kocsiszinben tartogatta egy ládában a pár forintnyi készpénzét. Egy nap, mikor munkájáról hazatért, a ládát feltörve és kifosztva találta, sőt egy szögére akasztott ruhája is eltűnt. A nyomozás a betörés elkövetőjének kézrekerítése végett megindulván, azt csakhamar elfogták *Kecskés Tóth* János személyében. A kézrekerült betörő beismerte a lopást s most várja büntetését.

— **(Tolvaj csavargó.)** *Béldi* Mihály, diósberényi illetőségű cseléd, hely és foglalkozás nélkül lévén, csavargással töltötte az idejét. Így eljutott Zombára, a hol betévedt *Fekete* Györgyné házába. Senkit sem látván a házban, egy szobába osont és ott elemelte a háziasszonynak 30 forint értékű aranyóráját. A szép zsákmánnyal odább is állt, de a lopást még idejekorán észrevették s a megindított nyomozás során sikerült is a tolvajt elfogni. A lopott óra még megvolt nála s így az visszakerült jogos tulajdonosához; a tolvaj csavargónak pedig a börtönben adtak szállást.

— **(Leégett kazal.)** *Kovács* Ádám, szegzárdi lakosnak, a szántóföldjén összerakott szénakazla kigyuladt s porig égett. Hogy a tűz miből keletkezett, a megindított vizsgálat nem bírta megállapítani. Szerencsére, a leégett ka-

zal 112 frtra biztosítva volt s így a tulajdonos kára megtérül.

— **(Szerencse a szerencsétlen ségben.)** Ma délután 2 órakor a takarékpénztári palota építkezésénél majdnem végzettsé válható baleset történt. Ugyanis az apáca-utca oldalán az új épületnek második emeletén a diszitési tisztogatással elfoglalt kőműves alatt az állás megcsuszván, az illető Lang kőműves a mélységbe zuhant, azonban lélekjelenléte nem hagyta el, a kritikus pillanatban megfogózott a korlátban és csak a feje fölött levő két habarcsláda és saját kalapja zuhantak le; de ő maga addig kapaszkodott, míg társai kimentették válságos helyzetéből. Ha Lang leesik, dupla baleset történik, mivel a városi bagatellbírósg ajtónállója éppen arra haladt, könnyen ráeshetett volna.

— **(Kabát-tolvaj.)** Tegnap reggel valami enyveskező jómádár elemelte *Kindl* József segélyzőegyleti igazgatónak a felsőkabátját, mely saját lakásának a folyosóján lógott a végből, hogy az igazgató ur azt magára öltve, hivatalába mehessen. Így aztán egy másik kabátban tette meg az utat előbb a városházáig, ahol Oberhammer fogalmazó előtt elpanaszolván kalamitását, a rögtön megindított vizsgálat annyit megállapított, hogy egy magas, barna fiatal ember pár perccel előbb csapta be a Weisz Ármin-féle zálogintézetbe — három kemény forintok erejéig. Az igazgató kifizette a három forintot s hozzájuttott kabátjához; a rendőrség pedig keresi azt a bizonyos barna urat.

— **(Összedőlt ház.)** A mai hatalmas esőzésnek délelőtt tizenegy óra után már megvolt a kára is. A szigeti-országút végén, 95. szám alatt ugyanis összedőlt egy ház, melyből a lakók szerencsére idejekorán kiugrártak s így baja senkinek sem történt. Az összedőlt kalibáért különben nem is volt kár, hogy beomlott; mert rozoga, nádtetős alkotmány volt, melyet most legalább felépítenek. Érdekes, hogy a ház udvarán van egy szép, magas, cifratetős istálló a — lovak részére; míg a rozszant vertfalú házban emberek laktak.

— **(Nagy tűz.)** *Zsiga* György, gorbói lakosnak, a háza a napokban ismeretlen okból kigyuladt. A tüzet nem tudták lokalizálni s az átterjedt *Pranstätter* Ádám szomszédos házára is, melyet szintén felemésztett, úgy az udvarán levő gabonakészletet és a gazdasági eszközöket. A nagy tűz által okozott kár a kétezer forintot megközelíti, a mi nagyrészen megtérül azonban, mert a leégett épületek biztosítva voltak.

— **(Meglopott asszony.)** *Varga* Erzsébet, alsónyéki lakosnő, az éléskamrájában tartogatott mintegy másfél métermázsányi árpát, hogy azt alkalomadtán jóárban pénzzé tegye. Valami lelketlen tolvaj azonban elébevágott az asszony eme tervének, mert behatolt a kamrába s onnan elemelte az összes árpa-készletet. Hogy ki volt a tolvaj, azt még eddig nem tudják.

— **(Véres táncmulatság.)** *Rézmann* János, tamási lakos korcsmájában táncmulatság lévén, azon természetesen ki kellett

Zárszó.

Végére jutottam tanulmányomnak, mégis pontokkal zártam le az utolsó fejezetet, jelezve ezzel is tanulmányom befejezetlen voltát.

Nagy volt a vállalkozás, véleményt kellett kockáztatnom arról, kiről oly eltérők a vélemények. Az egyik furiának, a pokol eszközeinek tekinti a nőt, a másik anygalt, tündért, virágszálat lát benne.

Nem elbizakodottsággal fogtam a munkához és ismerve erőm csekély voltát nagy korifeusokat kértem fel segítségemül.

Azt mondja Toldy, hogy az ember többnyire egész életén át megtartja gyermekora kedvenc hajlamait és ha gyermekora kedvtöltéseit férfikora passióival összehasonlítjuk, látni fogjuk, hogy e passiók egy és ugyanazon egy hajlamra vezethetők vissza, mely hajlamok csakis nyilvánulásaiban különböznek.

Igazat kell adnom neki! Gyermekkoromban kedvenc játékaim voltak az ugynevezett összerakó képek és örömöm telt abban, ha az egyes kockákat úgy állíthatam össze, hogy az egy egészet mutatott, — jelen tanulmányom elkészítésénél is nagy emberek véleményei közt böngészve fogadtam el azt, mit helyesnek véltem, igaznak tartottam, ezeket egybeállítva szóltam „a nőkről a nőknek.”

Szilágyi Erzsébet, Bornemisza Anna, Zrinyi Péter híres leánya és Rákócy Ferenc neje Zrinyi Ilona, a magyar Jeanne D'Arc, Rozgonyi Cecília, Székely Katalin, Tarcay Anna, Tarkó híres várnője stb. mind igéző jelenség, egészséges test, bátor lélek és szellem méltó képviselői.

A szerelmen kívül sehol sincs annyira otthon a magyar nő, mint a politikában. Azt hisszük azonban, hogy itt is nem annyira a komoly okoskodás, a hideg számítás és az üzleti üzérkedés, mint inkább a közvetlen élénk befolyás, a pillanat hatalma s az ihlet heve az irányadó. A felhevülés gyakran áttör a higgadság határain. Jellemző a magyar nőnél a szélsőségek közötti lebegés. Miként a valódi magyar ember a legkomolyabb államkérdéseknek is hátat fordít s a legerélyesebb ellentállásra kész, mihelyt érzelem-világa felkorbácsolatik, így áldozza a pillanatnyi varázs hatalmának a magyar nő is büszkeségét. Emellett azonban e csudálatos, félig gyermekies, félig mesés lényeken bizonyos méla bú vonul át, melyet őseiktől örököltek.

A ki a magyar nő jó tulajdonságait, egyenesszivűségét, páratlan vendégszeretetét, becsületességét ismeri, bizonyára rokonszenvezni fog vele, de e jó tulajdonok mellett még azt is el kell ismernie mindenkinek, hogy a magyar nők — ha nem is kiválóak a szépségben, de egytől-egyig igéző jelenségek, az egészséges test és ép lélek valódi mintaképei.

Ne feledjünk még egyet, mit Beksics Gusztáv kiváló publicistánk művéből hozok fel. Köztudomású tény, hogy a népek és fajok conservatív tartalmának legkiválóbb képviselője az asszony. A nemzeti típus leginkább a nő által nyer kifejezést. A francia nő nélkül a francia

mutatni a legényeknek a bátorságukat. Támadt aztán olyan verekedés, melynek véres lett a kimenetele, mert *Dávid Péter* és *B. Kovács József*, regölyi lakosokat összevissza verték a verekedés közben. Kivételesen azonban most akik a két regölyi legényt megverték, azok is regölyiek voltak. Három regölyi lakost gyanúsítanak a véres verekedéssel, azok azonban tagadják, hogy ők verték volna meg a két földijüket s most a vizsgálat feladata a valóságot kideríteni.

— (**Vasuti internátus.**) Kaposvárott a vasuti internátus ünnepélyes megnyitását jövő hó 3-ára tervezik, midőn *Vörös László* államtitkárt is Kaposvárra várják.

— (**Járványhírek.**) Megyénkben a legújabb statisztikai kimutatás szerint az állatjárványok állása következő: léplene 1 községben 1 udvarban, veszettség 2 községben 2 udvarban, bőrféreg 1 községben 1 udvarban, sertésorbánc 10 községben 92 udvarban, végül sertésvész 31 községben uralkodik. Somogy megyében veszettség 3 községben 3 udvarban, sertésorbánc 1 községben 26 udvarban és sertésvész 100 községben lépett föl. Végül Tolnavarmegyében veszettség 3 községben 3 udvarban, bőrféreg 4 községben 4 udvarban: juhhimlő 1 községben 1 udvarban, sertésorbánc 4 községben 6 udvarban és sertésvész 35 községben uralkodik. *Pécsett* a bőrféreg 1 udvarban és veszettség is 1 udvarban fordult elő ezen legújabb hivatalos kimutatás szerint.

— (**A tilosban.**) Bizony nehéz az a puskához szokott embernek, lemondani szenvedélyéről, szegre akasztani a fegyvert — és nyugodt vérrel hajtani el az alig pár lépésnyire az ugaron ugrádozó tapsifülek, vagy a keretek alatt olalkodó ravasz rókakoma mellett. Alig mulik is hét, hogy egy-egy tilosban lövöldöző urat meg ne csipnének a csendőrök — hát a kikre még nem sikerül rá akadniok! Ily tilos vadászatot csipett meg két atyafit a csendőrőrzárát a napokban. Ugy esett, hogy egy gazdátlan, üres kocsi akadtak az országúton. A lovak nyugodtan álltak, se gazda, se más élőlény sehol a környéken. Gondolták, megvárják, hogy mi lesz még a dologból. Hát csakugyan előbukkant rövid idő múltán a lapályos ugaron két örülten kergetőző alak — csak mikor közel értek, vették észre, hogy egy nyulat kergetnek. A szegény nyul már alig vánszorgott, az oldalából kiszivárgó vér pirosra festette nyomát. A csendőrök megállítják a nyulakat kergető atyafiakat.

— Állj! Mit kerestek ti itt az ugaron?

— Hát vadászunk.

— Ugy? A más földjén?

— Hát aztán! Itt az irás, szabad a vadászat!

Azzal két piszkos, gyürött vadászjegyet vágott ki nagy büszkén az egyik atyafi. A csendőrök megnézik — a név csakugyan ráillik az illetőre.

— De baj van ám a dologban atyafi.

— Ugyan?

— Az ám. Mert most véletlenül már

97-et irunk, ez a két vadászjegy meg egyik 95 augusztusig, a másik 96 augusztusig szól. Hát mégis csak tilosban értünk.

— Ugyan?

— Ugy ám! Aztán meg a pajtásodnak semmitéle jegye sincs — és még ha volna is mindkettőtöknek igaz jegyetek, akkor is csak tilos a vadászat a más területén!

Azzal elszedték a jegyeket, meg két két-csővű vadászfegyvert, a mikért szintén nem volt a fegyveradó kifizetve. Azóta nem vadásznak a tilosban az orvvadászok, ellenben majd ülni fognak a tilos nyulpecsenyéért.

-- (**Az ipartörvény módosítása.**) Biztos forrásból értesülünk, hogy az ipartörvény módosítására vonatkozó előmunkálatakat a kereskedelmi miniszteriumban már befejezték. Valószínű tehát, hogy az új javaslat még ez évben a parlament elé kerül.

Ezüst és chinaezüst étszerek, gyűrűk, órák, monogrammok megvésését, mindennemű vésnői munkát, bélyegzők, pecsétnyomók és kantsuk-bélyegzők kiállítását meglepő szépen és jutányosan megszámitva végzi Schönwald Imre vésnök és ékszerész Pécsett, Király-utca Hattyu-épület.

Olvasóinkhoz.

Huszonötödik éve immár, hogy a függetlenségi 48-as program tiszta alapján állunk. Ettől az alaptól egy lépéssel sem térünk el a múltban, nem fogunk eltérni a jövőben sem;

nemzet sohasem lett volna a legszeretreméltóbb és legszellemesebb nép. Ha ez a gall eredetű asszony, a ki ma is oly élénk, mint Julius Caesar korában nem volna a francia geniusz földérintője, a világ még ma sem ismerné a szellemes társalgás örömeit. A francia írók nem leendettek képesek megírni sem regényeiket, sem szindarabjaikat. A gall római származású asszony mentette meg a középkor fajküzdelseiben a gall temperamentumot és a római szellemet. Ha nem ez a típus győz, hanem a fajkeverék másik asszonyai diadalmaskodnak, a francia nemzet sohasem leendett volna azzá, a mivé lett.

Németországban is a német nők tartották fenn a germánság ősi tulajdonságait s bármint művelődött a németiség a cimberék és teutonok korától kezdve egész a kulturai vezérszerepig, hogy a népkarakter ősi vonása még ma is meglátszik, a német nemzet ezt szintén csak asszonyainak köszönheti.

A magyar nőknek is meg kell küzdeniök az öt körülvevő ellenséges fajokkal, csak hogy a magyar faj születésénél és öröklött tulajdonságainál fogva a hódításra van hivatva. És pedig nemcsak fegyveres hódításra, hanem egyszermind arra, hogy a meghódított országot benépesítse. Kultura tekintetében is óriási fölényben van a többi fajok felett, olyannyira, hogy maga e kulturai fölény biztosítaná a magyarság hegemoniáját. Fajunk nagy, természetes szaporodása pedig fizikailag és anthropologailag a többi fajok élére állítja azt. A magyar faj e nagy propagatív erejét a magyar asszonyok erényeinek és termékenységének köszöni. Sehol sincs annyi gyermek, mint a magyar családokban és a mi a családfenntartást és házasságot illeti, nincs a magyarnak sehol versenytársa e világon.

A fajok küzdelmében tehát a mondottakból következőre előre lehet sejteni, melyik nőé, illetőleg melyik fajé lesz a győzelem és biztos, hogy a magyar faj épügy asszonyai által fogja kivívni a létért folytatott küzdelemben a diadalt, mint asszonyai által lett nagygyá nemcsak Róma, hanem minden jelenkori nagy nép is. Csak asszonyainknak köszönhetjük majd, hogy a magyar faj szent István birodalmában vezérszerepre jutott és hogy magyarrá lettek az oláhok, tótok, svábok, bosnyákok és horvátok phalanxjai.

.....

mert meggyőződésünk, hogy a legkisebb engedmény, a legkisebb mértékű megalkuvás is végzetes az országra, melynek teljes függetlensége és önállósága képezi állandó törekvésünket.

Veszélyesnek és károsnak tartjuk az alkuvásnak azt a rendszerét, mely közéletünket uralja úgy az országos, mint a helyi ügyekben, — tehát lankadatlanul küzdünk ez ellen a rendszer ellen és azok ellen, akik szolgálják.

A „Pécsi Figyelő“-t országos és helyi, politikai, társadalmi és közgazdasági kérdésekben egyaránt az igazság és az igazi, meg nem hamisított szabadelvűség vezérli. Ez adja az irányt abban, amit irunk, amit támogatunk és amit támadunk.

A „Pécsi Figyelő“ szívesen és lelkesen segíti a jó törekvéseket, készséggel előmozdítja a kulturális és közgazdasági haladás érdekeit; de harcol a rosszakarat ellen és orvoslást, megtorlást követel ott, ahol a közönség bajairól és panaszairól, a közügyek intézőinek rosszakaratáról, mulasztásairól és visszaéléseiről van szó.

Mindenek fölött pedig az ad irányt a „Pécsi Figyelő“-nek, hogy védelmezzük és megóvjuk a közszabadságokat, melyeket következetesen irtanak és csorbítanak az országban, a városban és mindenütt, ahová elér a mostani hitvány rendszer rabszolganévelő hatalma.

Helyi dolgokban és a vármegye ügyeiben teljes tájékozottságra törekszünk, aminek eredményeként hivatkozhatunk arra, hogy a 25-ik évfolyamát élő „Pécsi Figyelő“-nek, véleményének és szavának sulya van.

Egyenesen és határozottan a közönség jogosult akaratának és kívánságainak tolmácsa tehát a „Pécsi Figyelő“ és ezen az alapon lapunk a tiszta közvéleményt fejezi ki minden kérdésben. Ez a törekvésünk, és ha sikereink vannak, azoknak az a titka, hogy a független polgárságot képviseljük és hogy csakis az ő barátaival szövetkezünk és az ő ellenségeit támadjuk.

Ez volt a „Pécsi Figyelő“ iránya a múltban, ezt követjük a jövőben is. Ennek viszonzásául kérjük közönség szíves támogatását, melynek munkát, áldozatot nem kimélve, tartalmas lapot adunk a kezébe.

Gondosan megválogatjuk politikai, társadalmi, közgazdasági és szépirodalmi közleményeinket, kiváló gondot fordítva a magyaros stílusra; érdekes regényeket közlünk könyv alakban, hirrovatunk élénk, változatos, tudósításaink gyorsak és megbízhatók.

Az ország és a világ fontosabb eseményeiről, az országgyűlés tárgyalásairól ügyesen szerkesztett távirati tudósításokat adunk és ezekkel az esti órákban megjelenő „Pécsi Figyelő“ úgy helyben, mint a közel vidéken megelőzi a budapesti lapokat.

Előfizetőinknek különös kedvezményképpen a „Budapesti Bazár“ című legrégebbi s jóhírnevű divatlapot *kedvezményes áron* nyújtjuk, ha az előfizetés alkalmával az illető előfizető ebbeli szándékát nálunk bejelenti. Lapunk előfizetői, a divatlap szerkesztőjével történt megegyezésünk szerint, a „Budapesti Bazár“ negyedévenként *egy forint* kedvezményes árért kaphatják. Az előfizetés kiadóhivatalunkban teljesítendő.

Bizonyára nem ok nélkül számítunk mindezekért a szolgálatokért máris tekintélyes előfizető- és olvasóköreink mind erőteljesebb növekedésére még ott is, hol az általános érdekű eseményekről nálunk bővebb közleményeket nem hozó kisebb fővárosi lapokat veszük: mert ezekből sem a vármegye, sem Pécs város ügyeiről és eseményeiről tájékozást nem szerezhetnek.

Hazafias tisztelettel

a

„PÉCSI FIGYELŐ“
szerkesztősége.

Előfizetésre való felhívás

a

„PÉCSI FIGYELŐ“

mindennap megjelenő politikai lap 1897. évi
XXV. évfolyamának
október-decemberi negyedére.

Előfizetési árak:

A napi lapra:

Egész évre	10 frt.
Félévre	5 frt.
Negyedévre	2 frt 50 kr.
Egy hónapra	— > 85 kr.

A heti lapra:

Egész évre	3 frt.
Félévre	1 frt 50 kr.
Negyedévre	— > 85 kr.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhető. Előfizetések a „Pécsi Figyelő“ kiadóhivatalához (Pécs, Mária-u. 1. sz. a.) küldendők.

Mutatványszámokat kívánatra bárhová küldünk.
A kiadóhivatal.

Törvényszék.

§ **Furfangos csaló.** Ifj. Scháger György, egy dombovári, alig huszéves fiatalember, mesterségére nézve órász, hamar megunt a tisztességes életet s hozzáfogott ahhoz, a mi könnyebbnek tetszett neki: lopott és csalt. Bejárta Tolnát, Baranyát sőt még Somogyot is és úgy tengette az életét, hogy órákat vett át javítani s azokat aztán zálogba csapta, vagy eladta. Szakson, Pulán, Jenőn, Gödrén manipulált nagyban s *Csonka* József nevében egy órát is rendelt Pestről, a ki azonban az órát nem váltotta ki, sőt egy másikat is elvett tőle, míg meg nem fizeti a kárát. Csonkánál ezt az órát mikor megtalálták, őt is vád alá fogták, de a mai végtárgyaláson őt felmentették a vád alól. Scháger György aztán *Moós* Ferenc jenői lakosnál járván, attól megtudta, hogy az házat vett valami kiskorú árváktól s most várja, hogy megkell-e fizetnie a vételért, vagy betáblázzák a házra. Scháger erre egyet gondolt, bejött Pécsre s innen „Gruber Ernő árvaszéki elnök“ nevében levelet írt *Moós*nak s kérte tőle, hogy 100 frtot küldjön be neki postautalvánnyal az árvák részére. Ennek a levélnek, melynek nemcsak írása, de fogalmazása sem hivatalos, bár nagyon is az akar lenni, mert a pécsi királyi árvaszékre a 72. § 7-be ütköző cselekményre és még sok ilyen dologra hivatkozik, — fel-

ült *Moós* és beküldte a 100 frtot, a mit a vádlott meg is kapott, de ekkor elfogták. A furfangos csaló ma állt a törvényszék előtt s kapott cselekményeiért két és félévi fegyházat.

§ **Elhalasztott végtárgyalás.** Sikkasztással vádolt *Gondi* Ferenc és *Gondi* Ferencné Csányi Mari ügyében mára volt kitűzve a végtárgyalás a pécsi kir. törvényszéknél. A végtárgyalásra *Gondi* Ferencet az ügyészégi fogházból vezették elő, mert most is el van ítélve 8 hónapra; a feleségét azonban, ki Budapesten lakik, nem tudták megidézni s így a végtárgyalást el kellett máról halasztani.

§ **Uj végtárgyalás.** Ifj. *Henk* Antal, *Köröm* János és *Baka* Antal siklósi lakosokat folyó évi január 15-én zsarolás és hivatalos hatalommal való visszaélés miatt a pécsi kir. törvényszék 14 napi, illetve 8—8 napi fogházzá ítélte. A pécsi kir. ítélőtábla ez ítéletet feloldotta azért, hogy kideríthessék, miszerint az egyik elítélt, *Baka* Antal, tényleg községi rendőr volt-e, mikor a vádbeli cselekményt elkövette. A pótvizsgálat ezt megállapítván, a ma megtartott új végtárgyaláson a bíróság az első ítéletet hatályában meghagyta. Az elítéltek, úgy védőjük *Szieberth* Nándor ügyvéd, megfélebbzték az ítéletet.

TÁVIRATOK.

— **A német császár Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A tegnap lefolyt udvari ebéden először is királyunk üdvözölte tősztanban a hű barátot, melyet szószerint a következőkben adunk:

„A látogatás, melylyel felséged szerencsétlenül kegyes volt, a legbensőbb örömmel tölti el szívemet. Fokozza ezt az örömet, hogy felségedet magyar fő- és székvárosomban üdvözölhetem. Üdvözlöm felségedben a hű barátot és szövetséges társat, kitartó munkatársamat a béke nagy művében, melynek legjobb örönket szentelni meg nem szününk. Teljesen meggyőződve az érzelmeik azonosságáról, melyek bennünket ebben a magasztos törekvésben egyesítenek, felséged egészségére emelem poharamat és kiáltom: Vilmos császár! ő felségedet az Isten éltesse!“

Vilmos császár tősztja, amelylyel válaszolt, reánk nézve világraszóló jelentőségű, és fővárosszerte óriási lelkesedést keltett. Szószerinti szövegében a következő:

„A legmélyebb hála érzetével fogadom felséged oly szívélyes üdvözlését, melyet hozzám intézni kegyes volt. Köszönet felséged meghívásáért, hogy ezt a pompás várost meglátogathattam, melynek nagyszabásu fogadtatása szinte megrendített.“

Rokonszenves érdeklődéssel kísérjük mi otthon a lovagias magyar nemzet történetét, melynek hazaszeretete közmondásszerűvé vált, és amely küzdelmekben gazdag történetében nem habozott soha vagyont és vért áldozni a kereszt védelmében. *Zrinyi* és *Szigetvár* neve még ma is hangosabban dobogtatják minden német ifju szívét.

Rokonszenves csudálkozással kísértük az ezredéves születésnap ünnepét, melyet az egész hű magyar nemzet, szeretett királyával egyetemben, nagyszerű és meglepő belsősséggel ült meg.

A büszke építkezési emlékek egyrészt tanúságot tesznek a művészi érzékről, másrészt a Vaskapu bilincseinek széttörése új utakat nyitott a kereskedelemnek és forgalomnak és Magyarországot egyenrangúvá tette a nagy kultúrnépekkel.

Ami azonban Magyarországon való tartózkodásom alatt és különösen a Budapesten való fogadtatásomnál a legmélyebb benyomást tette reám: ez a magyaroknak lelkes odaadása felséged felséges személye iránt.

De nemcsak itt, hanem Európaszerte és különösen az én népemnél van meg ugyanez a lelkesedés felségedért, amelyben osztozni én is bátorkodom, midőn fiuként tekintek föl felségedre, mint atyai barátomra.

Hála feléged bölcsességének, a mi szövetségünk, melyet népeink javára kötöttünk, fennáll szilárdan és feloldhatatlanul. Ennek a szövetségnek köszönjük, hogy Európa régóta megőrizte a békét és meg fogja őrizni továbbra is.

Meg vagyok győződve, hogy az a lelkes odaadás felséged iránt ma is dobog Árpád minden fiának szívében, mint akkor, mikor azt kiáltották felséged nagy ősenek: „Moriamur pro rege nostro!”

Ezeknek az érzelmeknek kifejezést adva, mindazt, amit felségedért érezni, gondolni és kérni képesek vagyunk, össze akarjuk foglalni abba a felkiáltásba, melyet minden magyar utolsó lehellestéig kiált: (magyarul) Éljen a király!”

Edéd után az operai disztribúciót, utána a kivilágított Andrassy-uton, nagy köruton és kerepesi uton az impozáns kivilágítást nézte meg nyitott hintón királyunk társaságában, mikor a központi pályaudvarhoz hajtatott, ahol királyunktól elbucszva, elutazott Boroszlóba.

— **Akinek meghosszabbították az életét.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Barcelonában a legfelső haditanács formai okokból megsemmisítette a hadbírósg ítéletét Sampan merénylő ügyében.

— **Elyüllött élet.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Lazarovits Mihály, a szredistyei nábob fia ellen a budapesti kir. ügyészség vádat emelt a nővére és a sógora nevére elkövetett váltóhamisítás miatt. Egy száz forintos és egy kilencszáz forintos váltón Lazarovits Olga és báró Bineth aláírásait ő hamisította.

— **Tanév megnyitás a műegyetemen.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A budapesti József műegyetemen ma nyitották meg ünnepélyesen a tanévet Wlassich miniszter jelenlétében, melyen Wartha Vince újból megválasztott rektor mondotta el beszámoló és programbeszédét.

5662. sz.
tlkv. 1897.

Árverési hirdetés.

A dárdai kir. járásbírósg, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Dennich Bálint baáni lakos mint Königstein Ignác engedményesének, végrehajthatónak, Brunner József derzsáncai (Slavonia) lakos végrehajtást szenvedett ellen 100 frt tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. bírósg területén levő, a baáni községben fekvő, a 879. sz. tjkvben felvett 215/b. hrsz. 362. ház sz. ingatlanra egészben, tehát az 1881. 60. t. cz. 156. §-a 5. pontja értelmében az egészre 212 frt; a baáni 581. sz. tjkvben foglalt 2718. hrsz. 182 frt 61 kr. váltással terhelt ingatlanokból adóst illető 1/4 részére 136 frt kik. árban; 137 frt 60 krral szállóváltással terhelt 2723. hrsz. ingatlanból adóst illető 1/4 részére 132 frt kikiáltási árban; 2722. hrsz. egész ingatlanra, tehát az 1881. 60. t. cz. 156. §-a a) pontja értelmében Brunner Menyhért, Brunner Katalint, Brunner Józsefet illető 3/4 részére is 40 frt kikiáltási árban; a 2734. hrsz. egész ingat-

lanra, tehát az 1881. 60. t. cz. 156. §-a a) pontja értelmében Brunner Menyhért, Katalint, Józsefet illető 3/4 részre is 48 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi október hó 12. napján délelőtt 10 órakor Baán községben a jegyző lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 21 frt 20 krt, 13 frt 60 krt, 13 frt 20 krt, 4 frt 80 krt készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezébe letenni, avagy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. bírósg, mint tlkvi hatóságnál 1897. évi június hó 17. napján.

Székács Pál

kir. aljbíró.

Mindenki a ki félti az egészségét és mégsem akar lemondani a kávé megszokott kellemes élvezetéről. Mert a Kathreiner-kávé hozzájárul általánosan ismert és rendes használatnál annyira egészségrontó hatására. *****

Mindenki a kinek egészségét valami megromlott. Különösen ideg- és gyomorbetegségekben szenvedőknél sok ezer esetben a legegészségesebb és a legkönnyebben megemészthető italnak bizonyult a tiszta Kathreiner-kávé. *****

Minden asszony és gyermek, a kiknek gyöngye szervezetére különösen jótékony hatással van a tápláló Kathreiner-kávé s a kik kellemes, enyhe íze miatt, úgy babkávét keverve, mint tisztán nagyon szeretik.

Mindenki a ki a háztartásban takarékos, de izletes és a mellett egészséges kávéit mégsem akar magától megvonni. Takarékosági szempontból is ajánlható a Kathreiner-kávé, akár babkávétal vegyítve, akár tisztán. *****

A Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávé valóban egészségi és családi kávé, a mely szemekben a

legjobb malátából készül; a babkávé kedvelt ízét a Kathreiner-féle gyártási mód adja meg neki, a mely a leghíresebb szaktekintélyektől elismerve, minden művelt államban tért hódított. Csak a Kathreiner-kávé egyesíti magában a babkávé kellemesen ingerlő ízét és a malátakávének egészséges, orvosilag elismert és megerősített előnyeit.

Kérelem: Tévedések és megkárosodás kikerülése végett bevásárlás alkalmával tessék jól vizsgálni az eredeti dobozra, a melyen ez a felírás van **Kathreiner.**

Az olyan csomagban, a melyen nincs rajta a Kathreiner név, hamisított kávé van.

